

sobica pri »vratih makove cvetke«, kjer je najvišji eunuh (oškopljenec) na najvišje povelje zadavil mnogokatero dvorsko damo.

Ustanovitelj te poletne rezidence je cesar Kanghsi, ki izjavlja v ustanovitveni listini: »Chin-dinastija je zgradila Veliki zid. Naši dinastiji pa se je posrečilo, da je pridobila Mongole za to, da branijo našo severno mejo. Tvorijo pa tako mejo, da jo je težje podreti nego zid.« »Džehol«, tako nadaljuje cesar v tej listini, »je oddaljen od nebeške prestolnice (Pekinga) samo dva dni. Ako sem si izbral ta prostor, ne oviram s tem izvrševanja svojih dolžnosti. Ako hodim, da uživam razgled, ali pa počivam, vedno mislim na žetev. Ne po dnevu ne po noči ne pozabim nauka velikih učencikov in zgodovine. Molim, da bi košare bile polne, ter se radujem dobre žetve, ako nebo o pravem času blagoslovi zemljo z dežjem. Tako preživljam svoje dneve v poletni palači v Džeholu. Ne smemo pozabiti, da vse, kar ima cesar, prihaja od ljudstva. Nespametno je tisti, ki ne ljubi ljudstva. Zato sem zapisal te vrste, da so mi dan in noč pred očmi ter da vedno ostajem odkrit in spoštljiv.«

Ta cesar je bil mogočen vladar, kojega vpliv je segal do Rusije. Tudi pod cesarjem Chienlungom je še obdajal

sijaj prestol kitajskih cesarjev. Toda pod njim je začelo propadanje države. Iz njegove mladosti poroča zgodovina ta-le ljubezenski slučaj: Kot princ se je zaljubil v lepo dvorno damo z imenom Ma-Chia. Cesarica-mati pa je to ljubezen končala s tem, da je ukazala, da se mora Ma-Chia ob »vratih makove cvetke« v Džeholu zadaviti. Princ se je vdal volji matere. Ko pa je dekle umiralo, je pohitel k nji, se vgriznil v prst ter pustil kapljo krvi pasti na vrat dekletov in hkratu rekel: »V tem življenju ti ne morem pomagati, toda pridil k meni v drugem življenju, spoznal te bom na lisi na vratu.« Ko je Chienlung postal cesar, je nekoč postal pozoren na nekega človeka, ki je nosil nosila. Dozdelo se mu je, da je sličen Ma-Chiji. Odstranil mu je obleko z vratu, našel rdečo liso ter vzkliknil: »Ma-Chia se je vrnila!« Od tega časa je postal ta nosač z imenom Hoshen njegov ljubljenec. Napravil ga je za kanclerja. Pa je bil nevreden in hudoben človek, ki je veliko škodoval cesarju in državi. Zato mu je naslednji cesar Hoshenu poslal zlato vrstico = opomin, da se mora — sam usmrtiti, kar je tudi storil. V tej dobi pa je začelo cesarstvo propadati vsled slabega gospodarstva in korupcije. Končno je popolnoma propadlo. Z njim pa je tudi propadel Džehol.

nas jasno uči, kako daleč sega zločinska agitacija brezbožnih elementov.

Kljub temu, pravi papež, je bil do nedavnega časa glas papeža edini, ki je opozarjal na to veliko nevarnost, ki ogroža vso krščansko kulturo, in je papež bil edini, ki je opozarjal na edino sredstvo, po katerem je mogoče to nevarnost odvrniti. Ta sredstva so nauka neskončni vrednosti duše, o dostojanstvu vsake človeške osebe in o izvoru človeka iz Boga ter o njegovem večnem namenu. Ti nauki pa se morajo dejansko izvajati v človeški družbi po pravici in ljubezni, ki mora vezati ljudi med seboj. In baš zato, ker katoliška Cerkev te nauke nespremenjeno uči in veli izvajati, zato sovražniki reda in civilnega občestva svoje napade usmerjajo v prvi vrsti proti katoliški veri in Cerkvi, čeprav pravijo, da so nasprotniki vsake vere in cerkve sploh. Zato katoliško Cerkev obrekujejo, potvarjajo njene nauke in njeno zgodovino, netižno in vprizarjajo pravo preganjanje proti njej, in se, kjer ne morejo izdajati zakonov, ki so proti pravici, zatekajo, kakor vidimo v gori omenjenih deželah, h golemu nasilju. Spričo tega — nadaljuje papež — ne bomo nehali dvigati svojega glasu za resnico, pravico in človekoljubje, kakor tudi za obrambo pravic človeške vesti in zato tudi ne bomo nehali opozarjati narodov in držav, naj, poučeni po tolikih zgledih prošlosti in sedanjosti, pomislijo, kakšno ogromno škodo trpi družba povsod, kjer se vrši odkrit ali zakrit boj proti Cerkvi in kjer se ovira ali onemogočuje njeno posvečujoče versko in nraštveno delo, posebno med mladim rodom.

Pasjon v Ptuju. Na praznik sv. Jožefa, dne 19. marca, ob treh popoldne, je priredilo v mestnem gledališču v Ptuju Pasjon ali Trpljenje in smrt Jezusa Kristusa, versko dramo v 11 slikah. Sodelovalo je 70 ljudi. — Druge vprizoritve bodo: 25. marca, 26. marca, 2. aprila in 4. aprila (ob 8. uri zvečer) in 9. aprila. Vljudno vabljeni iz mesta in iz bližnje in daljne okolice!

DRUŠTVENE VESTI

Cerkev naj neovirano dela med mladim rodom.

Zahteva sv. Očeta.

V ponedeljek, 13. marca, se je vršil v Vatikanu takozvani tajni konzistorij, ki so se ga poleg papeža udeležili kardinali. Ob tej priliki je imel papež Pij XI. nagovor, v katerem je omenjal politično in moralno krizo sveta, obsodil

pretirane in krivične nacionalistične pokrete, ki nasprotujejo bratstvu ljudi in narodov, ter se z velikim obžalovanjem izrazil o gospodarski krizi, od katere trpijo najbolj revni sloji. So pa ljudje, tako nadaljuje sv. Oče, ki vlečejo iz žalostnega položaja sveta največji dobiček, in to so sovražniki vsakega političnega, socialnega in verskega reda, katerih program je borba proti človeški družbi in proti veri pa naravnost proti Bogu samemu. To, kar se je zgodilo in se godi naprej v ogromni in nesrečni Rusiji, v Mehiki in v Španiji, to se razširja sedaj tudi med velikimi in malimi državami osrednje Evrope in

li. Ko je bil nekdanj starim častnikom v družbi in se je o princu govorilo, je rekel častnik, da, če so otroci že v mladih letih tako razumni, so potem, ko dorastejo, navadno skoro brez pameti. Ko je to princ slišal, je rekel: »Gospod častnik, vi ste bili gotovo v mladosti zelo pametni, ker ste sedaj v starosti tako — brezumni.«

Abraham je v nevarnosti.

Nekemu možu je njegova huda žena umrla. Prijatelj ga tolaži, rekoča: »Le potolažen bodi, tvoja Liza sedi v Abrahamovem naročju.«

Ko sta se mlada dva zagledala, sta zardela. »Oh — gospod Colnar! To je — to je lepo!«

Nato sta si segla v roke.

»Dober dan, gospodična!«

Graččak ju je ves začuden gledal.

»No, — kaj pa naj to pomeni? Gospodična in gospod Colnar! Takih besedi ne maram slišati! Z imeni se mi bosta nagovarjala in tikala se bosta! Vaška otroka sta — kmetska otroka! Kmetskimi se ne spodobi takšno govoričenje, posebno še, če so si znanci iz otroških let. Karel, saj ste pisali Emi skoraj vsak tretji dan razglednico, kakšne neumnosti pa uganjate sedaj?«

Karel se je še bolj zmešal. Jeciljal je:

»Mesto, kjer sem sedaj hodil v gimnazijo, je res lepo — seveda so tudi zelo lepe razglednice naprodaj, pa sem —«

»No, pa ste ji pisali razglednice!« —

Tedaj je prišla služkinja in naznanila, da čaka zunaj finančni uradnik iz mesta, ki želi govoriti z gospodom graščakom. Ta novica je graščaka razkačila.

»Temu že pokažem, temu suknežu iz me-

sta! Moj Bog, sedaj bodo začeli prihajati ti krvo-sesi še na dom!« —

Karel se je hotel posloviti, toda graščak ni dovolil.

»V park pojdi; takoj bom za vama. Če se mi takoj ne pobere iz hiše, naščujem psa nanj!« In sopihajoč od jeze je trdo odšel iz sobe.

»Ali naj res greva v park?«

»Oče je tako naročil,« je rekel Karel.

Šla sta počasi po parku med grmovji in mimo zelenih tratin. Bila je pomlad. Iz zemlje je prihajal tisti težki vonj, ki stori človeka vrto-glavega. Ščinkavci so peli po vejah. Mladima je bilo srce polno sladke tesnobe; toda nobeden ni izpregovoril. Prišla sta mimo tratine, kjer je na gosto rastla penuša.

»To ni lepo videti,« je rekla Ema. Res se je zdelo, kakor da bi bilo vse naokrog poplujvano. Karel je z vnemo dejal:

»Ne, ne, to ni nič grdega, tu domuje le sli-narica.«

In začel je poučevati svojo spremljevalko, da biva v peni gosonica, ki se zabublja. Navrtala

Št. Ilj v Slov. goricah. Šentiljčanom se obeta nekaj novega, izvanrednega. Požrtvovalni cerkveni pevski zbor s svojim delavnim organistom g. Gustlnom Rakuša bo na Marijin praznik dne 25. marca in v nedeljo dne 26. marca proizvajal spevoigro v treh dejanjih »Darinka« in enodejanko »Srce in denar«, igro s petjem. To bo prvi nastop cerkvenega pevskega zbora na odru v večjem obsegu. To bo sploh prvič v zgodovini Št. Ilja, da bodo domači fantje in dekleta igrali na odru spevoigro-opereto. Vsi, ki ljubite slovensko pesem, domačini in okoličani, vljudo vabljeni. Obakrat je pričetek ob 3. uri popoldne v Slov. domu.

Sv. Jurij ob Taboru. Dne 19. februarja se je v tukajšnji cerkveni hiši priredila lepa predstava »Godčeva pesem«. Mnogobrojno občinstvo je bilo z igralci zelo zadovoljno.

Verzej. Fantje in možje! Vsi ljubite svoje božje duše, zato pridite prav vsi h govorom, ki bodo v župni cerkvi od 3. do 6. aprila zjutraj in zvečer samo za Vas, da se kaj puchimo o naših dušah in o Bogu in lepo opravimo velikonočno spoved. Začetek 3. aprila zjutraj, zaključek 6. aprila zjutraj. Glej spored na cerkvenih vratih. Na svidenje!

Št. Ilj pri Velenju. Za nedeljo 26. marca ob treh popoldne pripravlja tukajšnja Sadjarska podružnica zanimivo gledališko predstavo »Slehernik« v Društvenem domu. Ta najnovejša zanimivost na naših odrih je povsod vzbujala največjo pozornost in bila hvaležno sprejeta. Je pa tudi kakor nalašč za sedanji resni čas. Vabimo sosede in domačine: Pridite zopet v našo dvorano, ne bo Vam žal!

Verzej. Radi nepredvidenih zaprek se cerkveni koncert ne bo vršil dne 25. t. m., to je na Marijin praznik, ampak v nedeljo dne 30. aprila t. l. Spored in drugo se pravočasno objavi.

Ljutomer. Marijanska kongregacija vpripori v nedeljo dne 26. marca ob pol štirih popoldne v dvorani Katoliškega doma znamenito versko duhovno igro »Slehernik«. Vabimo domačine in tudi okoličane, da to nedeljo pridejo v Ljutomer pogledat to prireditev. Zveze z vlaki so zelo ugodne.

*

je bilko, prežvečila čisti rastlinski sok, ki teče iz bilke, v peno, kakor naredi kuharica iz mleka sneg. In v tem gradiču iz pene živi sedaj živalica.

»Zanimivo!« je rekla Ema.

»Da, zanimivo,« je dejal Karel z ognjem, »in najbolj zanimivo je, da slinarica ne ljubi le te travniške penuše, ampak tudi druge rastline, kakor kukavice, vrbe, kislice.«

Ti sam si taka kislica, mu je prišlo na um, in nenadoma se je zazdel samemu sebi tako lesen, kakor je bil njegov profesor za botaniko, ki je vsako novo predavanje začel z besedami: »Sedaj vam bom pa pokazal nekaj prav zelo zanimivega!«

Tudi Ema ni mogla najti nobene zveze. Končno je izpregovorila:

»V našem parku je mnogo ščinkavcev. Rada jih imam. Imajo tako lepo pisano perje in so tako lični in zali kakor kavalirji iz dobe rokoko.«

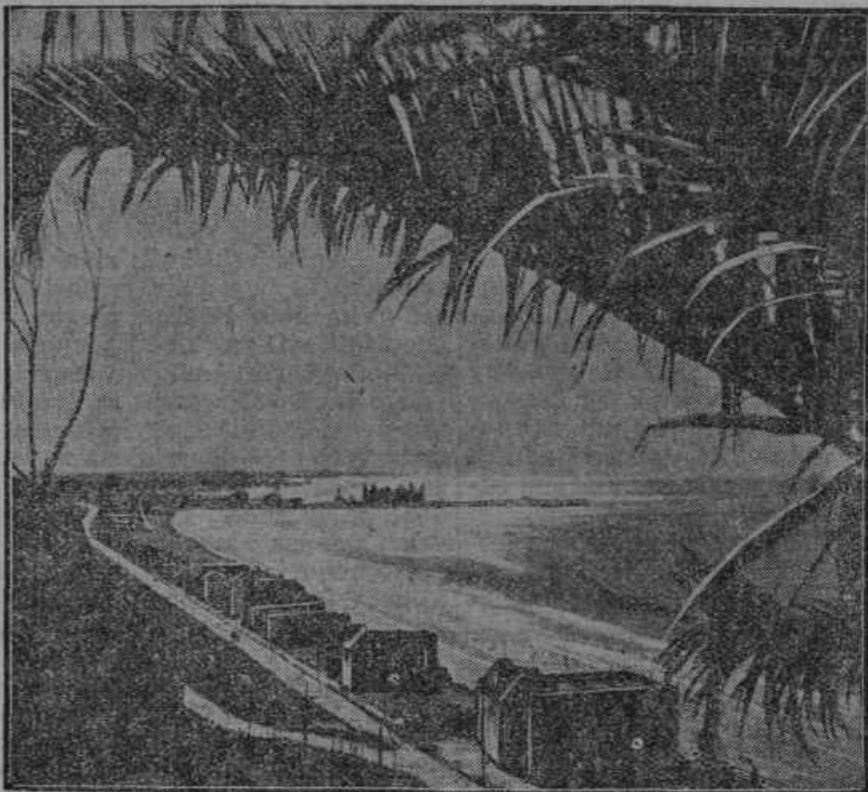
»Da, taki so,« je pritrdil Karel. »In vendar so le vrabci.«

7. Kunigunda na Pohorju. O, ti prešmentani predpust, kako si bil dolgočasen, da malokedaj tako. Imeli smo sicer 7 zakonskih parov, toda vse je šlo bolj tiho in mirno. Se pač pozna kriza. Radi nje je tudi marsikateri že-

Svečina. Ob priliki smrti g. Jamšek Josipa, posestnika iz Svečine, je daroval g. Smonik Rudolf, pekovski mojster iz Svečine, 50 Din za ubožne šolarje naše šole, namesto venca na grob. Darovalcu izreka vodstvo šole najtoplejše zahvalo!

Zgornje Žerjavce. Bidek udarec je zadel ugledno hišo Šumanovo. Prikradla se je kakor tat bela žena smrt v hišo ter ugrabila hiši gospodarja in gospodinjo, ljubim otrokom

Santa Monica, kopališče blizu mesta Los Angeles v Kaliforniji, središče strašnega potresa.

nin ostal brez družice. Upamo, da bo drugi predpustni čas bolj vesel. Pa tudi smrt nam ne prizanaša, s svojo koso pobira staro in mlado. Sedaj se nam bliža zelena spomlad, ki je tako željno pričakujemo, ker bomo imeli dovolj dela in tako nekoliko pozabili na krizo. Če se bomo kaj ženili, bomo gotovo bolj veseli.

mater in očeta. V teku enega tedna sta bila oba mrtva in pokopana. Redek žalosten slučaj. Gospodinja Marija Šuman je umrla v 55. letu starosti, pet dni kasneje ji je sledil gospodar Anton Šuman v 60. letu starosti. Pridna mati in skrbna gospodinja Marija Šuman je dalje časa bolehalo na gripi, na pepelnico, sta si oba zaželela prejeti sv. zakramente, drugi

»Vrabci?«

»Da, v družino vrabcev spadajo, ker imajo šilast kljun!«

Ti sam si šilast kljun, si je mislil, in je začel sovražiti samega sebe. Končno pa se je vendar spomnil nekaj »zelo zanimivega.«

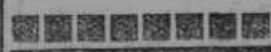
»Ali ste — ali smo — ali so že kdaj našli tu pozlačeno ali posrebreno ščinkavčevo gnezdece?«

»Pozlačeno ščinkavčevo gnezdece? Še nikoli!«

»Pa so! Ko so pred pustom hrumeli ljudje po cesti in metali drug v drugega konfeti, so bile ceste vse posute z njim. Ljudje so opazovali, kako so ščinkavci z zanimanjem gledali z vej te konfeti, se spustili na tla, nabodli s kljunčki papirčke in odleteli. Ščinkavec pa nikoli ne pobere rdečega, modrega ali rumenega papirčka, temveč vedno le zlatega ali srebrnega. In kaj napravi z njimi? S temi papirčki si prevleče na zunanji strani svoje gnezdece, tako, da svetlikajoči se nakit pilepi.«

Dalje sledi.

»Potem pomilujem ubogega Abrahama, ker pri prvi priložnosti mu bo v lase skočila, odgovori potrti mož.«

Beli teden

Mi prodajamo vse blago ceneje samo

„Trgovski dom“

v Mariboru

Aleksandrova c. 25

